No. 13. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 30 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld, driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

Terwijl men in de fransche, spaansche, belgische en nederlandsche kamers dagen lang haspelt, om een ontwerp van adres gestemd te krijgen, hebben de beide kamers van het engelsche parlement haar respectief adres in eene zitting afgedaan. Hoogstmerkwaardig was daarbij de verklaring door sir *Robert Peel* in de kamer der gemeenten afgelegd, dat het beschermend systema gansch versleten is. In Nederland en België denken de regenten er anders over; de differentiële regten zijn daar geplant, maar dragen geenszins de vruchten, welke men er zich van beloofd had, wel integendeel: en werd men niet door schaamte weêrhouden, men zou het beschermend systeem reeds lang aan den kapstok gehangen hebben.

Een duitsch dagblad beweert, dat de fransche pretendent hertog *van Bordeaux* alle betrekkingen met zijne aanhangers en het comité der legitimisten heeft afgebroken. Het besluit des hertogs, op eene rede van spaarzaamheid gegrond, zou hem door de raadgevingen van den oostenrijkschen staats-kanselier prins *Metternich* zijn ingegeven, en door den invloed der hertogin *van Angoulême*, bewerkt zijn. Voor het overige zou de hertog, dit besluit nemende, zijne aanspraak op den franschen troon niet laten varen; maar gunstiger omstandigheden afwachten, om dezelve te doen gelden.

In de aanstaande lente zal er in de omstreken van Madrid een kamp van 30,000 mannen worden aangelegd, onder bevel van den generaal *Zarco del Valle*. De krijgsoefeningen, welke te Madrid, te Alcala en te Guadalaxara zullen plaats hebben, zouden bijgewoond worden door de drie pretendenten naar de hand der koningin: de graaf van *Trapani*, den hertog van *Montpensier* en den prins van *Saksen-Koburg*. Zou men niet denken, dat de jeugdige *Isabella* eenen knappen generaal en fiksen paardrijder tot echtgenoot verlangt?

Julius Cesar zeide: *Veni, vidi, vinci* (ik ben gekomen, ik heb gezien, ik heb overwonnen). Volgens eene correspondentie uit Rome, zou de kardinaal *Lambruschini* het bezoek van keizer *Nikolaas* bij den paus in dezer voege gekenschetst hebben: *Ha negato molto, promesso poco e fora nulla* (hij heeft veel geweigerd, weinig beloofd en zal niets doen.)

FRANKRIJK.

— Bij verscheiden regementen der armee is bevel ontvangen om, wanneer zij zich in het schieten naar het doel oefenen, de proef te nemen met eene uitvinding, welke men zegt dat de geweerkogels belet zoo zeer af te dwalen, als de ondervinding leert dat zij doen. Deze uitvinding bestaat hierin, dat dwars door het midden van den kogel een ronde ijzeren stift van ongeveer drie Ned. duimen lang en drie strepen dik (eene zoogenaamde *pointe de Paris*) gebragt wordt en achter denzelven uitsteekt. Deze soort van roer of staart, zegt men, geeft den kogel eene veel regter vlugt en doet dien dus ook, bij overigens goeden aanleg, het wit beter treffen.

BELGIE.

GEND, den 27. Januarij. De armoede die in vele gemeenten heerscht is onbegrijpelijk voor hem die dezelve niet van nabij ziet. Het zijn geenszins de bedelaars en landloopers van beide geslachten, die het meeste nood hebben; maar de eerlijke huisgezinnen van schamele arme lieden, die nog te veel schaamte bezitten om zich op het armen-boek te laten inschrijven en door levensmiddelen ondersteund te worden. Men moet in de woningen en hutten dezer ongelukkigen binnen treden, om zich een denkbeeld van den ellendigen toestand dezer huisgezinnen te kunnen vormen. Eene enkele plaats, van vuur beroofd en waar alles ontbreekt, verstrekt tot verblijf en woning aan vijf tot acht en meer menschen, die meer naar geraamten dan menschelijke wezens gelijken, en uitgehongerd en verarmd zijn, ten gevolge van alle soort van gebrek en ontberingen, dat zij moeten ondergaan. Niets is in deze hutten te vinden dan eenig half gemalen stroo of een handvol bladeren om op te slapen, (indien de slaap hun overvalt) en somtijds een spinnewiel, zoo de moeder of eene der dochters vlas kan bekomen om te werken. Het is voornamelijk in de omstreken van Oudenaarde, meldt men ons, dat dergelijke betreurenswaardige huisgezinnen kwijnen en allengskens aan de gevolgen van ontberingen vergaan. Een deftig bewoner van een dier gemeenten, welke zooveel mogelijk den schamelen armen te hulp komt en ondersteunt, heeft ons onder anderen bekend gemaakt, dat die ongelukkigen tegenwoordig geen ander voedsel meer hebben dan rapen, die met het groen in water worden gekookt. Die rapen zijn bijna allen gestolen, en somtijds wordt een weinig meel of gruis in dat water gemengd en aldus worden zij gegeten met een stuk droog brood, indien een der kinderen gelukkig genoeg geweest is ergens een stuk te ontvangen. Deze ellendige beestenkost heeft die ongelukkigen zooverre gebragt, dat zij bijna van al hunne krachten beroofd zijn en niet meer in staat zijn tot werken, zoo zij al werk konden bekomen. De persoon van welke wij deze omstandigheden vernomen hebben, heeft zich gehaast aan een huisgezin van acht personen (welk huisgezin hij in bovengemelden toestand gevonden had) brood en gekookte spijzen te doen brengen; maar de magen der ellendigen waren reeds zoo verre verzwakt, dat zij geen voedsel konden verdragen! Is het dan te verwonderen dat men meermalen hoort dat hier of daar personen door gebrek of ellende omkomen? (*Vaderlander.*)

— Een zonderling proces zal binnen kort te Brussel plaats hebben. De opper-kok van lord *Mornington* graaf van *Wellesley*, die te Brussel woont, heeft zijn gewezen meester voor de regtbank gedagvaard, en eischt 150,000 fr. De kok beweert dat hij, toen hij in dienst van den lord, was, dergelijke som voor de keuken van den rijken engelschman heeft uitgegeven en verschoten. De regtbank heeft den kok gemagtigd om de gegrondheid zijner reklamen te bewijzen.

— Een geregtelijk drama, met vele ijsselijke bijzonderheden, is op het punt voor het hof van Braband opgevoerd te worden. Morgen zal namelijk voor de jurij verschijnen de persoon van *Gommers*, beschuldigd van uit lage hebzuchtigheid een moord bedreven te hebben op zijne tante door aanhuwelijking, wonende te Grimbergen, tusschen Laeken en Vilvoorden. De beweegreden, welke de beschuldigde voor deze misdaad aanvoert, was om zich dadelijk in bezit te kunnen stellen van de erfenis, omstreeks 50,000 frs. bedragende. Er waren slechts 3 erfgenamen. Juffrouw *Gennevois*, de bewuste tante, was reeds hoog van jaren en had tijdens deze gebeurtenis aan de echtelieden *Gommers* gastvrijheid verleend.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 26. Januarij. Men vernemt dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal tegen Vrijdag 6. Februarij aanstaande bijeengeroepen is om hare werkzaamheden te hervatten.

— Men vernemt dat de zaak van den directeur van het *Journal de la Haye*, tegen den redacteur van de *Asmodée*, Donderdag den 12. Februarij aanstaande voor de Arrondissements-Regtbank alhier zal worden behandeld.

— Heden morgen is in eene van de wijken dezer stad, door personen bewoond, die sedert geruimen tijd verdacht gehouden worden van geldsnoeijerij of het misdadig in omloop brengen van gesnoeide munt, en waarvan eenige reeds dikwerf te dier zaken in hechtenis geweest zijn, op last der justitie, door infanterie en kavalerie grootendeels afgezet. De justitie en politie houden zich bezig met het doen van huiszoekingen, en de openbare magt verhindert de verdachte personen, hetzij om zich met elkander te onderhouden, hetzij om hunne huizen te verlaten. Een aantal der bedoelde personen was gedagvaard. Sommige moeten bereids in hechtenis genomen zijn.

— Nopens de te Amsterdam ontworpen vereeniging tot verbetering van den werkenden en dienstbaren stand, vernemt men, dat het bestuur daarvan zal zijn opgedragen aan zeven personen, te verkiezen bij voorkeur uit de verschillende vakken van handel en industrie; dat die bestuurders zullen worden gekozen door de algemeene armen-vergadering, uit eene door het bestuur dier vereeniging te doene voordragt van een dubbeltal voor elke vacature. Door de algemeene armen-vergadering worden twee leden uit haar midden in de vergadering der vereeniging afgevaardigd.

Onder anderen zullen door haar worden ingevoerd de livretboekjes, waarvan vooral in Duitschland eene zeer heilzame werking is ondervonden, dat zijn boekjes, waarin de namen, bekwaamheden, dienstlijd, enz. van werklieden en dienstboden worden opgeteekend en welke twee malen 's jaars aan het bestuur der vereeniging zullen moeten worden vertoond.

Aan iederen werkman of arbeider, die gedurende vijf achtereenvolgende jaren bij denzelfden werkbaas of winkelier is werkzaam geweest, zal van wege de vereeniging een loffelijk getuigschrift worden ter hand gesteld, en zoo dit tien jaren het geval is geweest, zal van wege de vereeniging eene geldelijke belooning worden uitgereikt, indien de staat der kas zulks toelaat.

— Het *Journal de Limbourg* meldt, dat er 40 buitengewone commiesen zullen benoemd worden voor Limburg, 69 voor Noord-Braband, en 22 voor Zeeland. Naar het dit blad toeschijnt, zou deze buitengewone maatregel genomen zijn, om de Belgische grenzen beter te bewaken.

— Volgens ooggetuige zijn er dezer dagen op een morgen te Hoogeveen 160 à 170 man uit het hollandsche veld aangekomen, elk met eene gladgeschuurde spade op den schouder gewapend, om van den Burgemeester werk te vragen bij de nieuw begonnene werkzaamheden der kanalisatie van Drenthe. — De Secretaris liet, uit vreeze van oproer de trom bergen, waarmede men des Zondags deze gemeente naar de kerk oproept, en de Burgemeester deed door zijne agenten, den verzoekers berigten, dat zij zich in ploegen zouden verdeelen en een' puthaas benoemen, als wanneer ZEd. Achtb. met de uitverkorenen zoude onderhandelen over datgene wat zij wenschten in te brengen. Na onderhandeling met die puthazen, is ZEd. Achtb. naar Assen getogen om nadere informatiën te bekomen, dewijl de heer *Balkema* in het Hoogeveen niet tegenwoordig was. Bij zijne terugkomst heeft men allen werk verschaft tegen 7 cents de kubieke el, zoodat een vlijtig en handig arbeider per dag 55 Cents kan verdienen. Als men nagaat dat er vele arbeiders zijn die 2½ uren van het werk afwonen, dan is dat arbeidsloon niet te veel, maar het is Gode zij dank, niet voor hollandsche maar voor engelsche rekening.

MENGELINGEN.

De Kabinetten doen niet meer wat zij willen.

(Uit het Vlaamsche Weekblad de Nijverheid.)

Triomf! het onweder drijft voorbij, de stormen houden op. Wij herleven en scheppen weder frissche lucht. God zij dank! de nijverheid en handel hebben het gevaar het hoofd geboden en de kwade luimen van onvoorzigtige staatsmannen doen verdwijnen.

Belgie en Holland zullen zich weder verstaan: beter nog dan ooit. Zoo komt er, uit een kwaad, een goed. De handen liggen reeds ineen.

HET TIJGERHOL.

Gebeurtenis voorgevallen in de bergen van Peru.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Ons aldus aansprekende, plaatste hij zich bij den steen, welke ons behoedde, en vestigde zijne moedige blikken, op de vonkelende oogen van het monster. De jonge Lincoln, geheel in wanhoop verkeerende, liet zich duizende verwenschingen ontvallen. Frank, die koelbloediger was, nam een stuk touw, dat hij in zijnen zak had, en rigtte zich naar de andere zijde van het hol, zonder ons zijn oogmerk mede te deelen.

Weldra hoorden wij een soort van gesmoord gefluit, en de tijger, die het ook gehoord had, scheen eene nog grootere beangstheid te ondervinden. Hij liep heen en weder voor den ingang van het hol, met een nog meer verwilderd en woest voorkomen dan te voren; vervolgens stond hij eensklaps stil, sloeg eenen blik op het bosch, en deed een verdoovend gebrul hooren. Onze twee Indiaansche gidsen maakten van dezen oogenblik gebruik, om, uit de boomen, waarin zij zich verscholen hadden, eenige pijlen op hem af te schieten. Hij werd dikwijls geraakt, doch de pijlen konden zijn dik vel niet doorboren. Eindelijk kwetste hem een derzelven, digt bij het oog, en bleef in de wond zitten. Toen steeg zijne woede ten top, hij wierp zich op den boom, en dezen, met zijne sterke klaauwen omvattende, rigtte hij zich tegen deszelfs stam op, en scheen hem om ver te willen rukken. Het gelukte hem eindelijk zich van zijnen pijl te bevrijden, hij werd toen bedaarder, en plaatste zich op nieuw voor den ingang van het hol.

Frank verscheen op dat oogenblik, een oogslag was genoeg, om mij te doen zien, hetgeen hij uitgevoerd had. Aan elke zijner handen hing een kleine tijger, gebonden aan hetzelfde koord, waarmede hij ze gewurgd had. Alvorens ik zijn voornemen kon vermoeden, wierp hij deze doode dieren, het een na het andere den tijger voor. Het dier had naauwelijks zijne jongen bespeurd, of hij begon dezelven aandachtig van alle kanten te beschouwen. Zoodra hij overtuigd was, dat zij werkelijk dood waren, uitte hij zulk eenen wanhopenden kreet, dat wij genoodzaakt waren, onze ooren te stoppen. Toen ik aan mijnen jager deze barbaarsche en nutteloose handelwijze verweet, begreep ik door de onbeschoftheid en ruwheid zijner antwoorden, dat hij alle hoop op redding verloren had, en van dat oogenblik zich ontslagen achtte, van alle onderdanigheid, welke een dienaar aan zijnen meester verschuldigd is. Ik voor mij, zonder echter de reden hiervan te weten, hoopte nog steeds, dat eene onverwachte hulp mij uit den verschrikkelijken toestand zoude komen redden, waarin ik mij bevond.

De donder had opgehouden zich te doen hooren, en de hevigheid des storms was door eenen zoelen zachten wind vervangen. Het gezang der vogelen weergalmde op nieuw in de bosschen, en de regendroppelen door de stralen der zon beschenen, schitterden op de bladen als even zoo vele diamanten. Ik zag door de opening van ons hol, de ontwaking der natuur, volgend op het geweld der elementen, en de tegenstrijdigheid van onzen toestand met dit rustig tooneel, deed dien nog afgrijsselijker voorkomen. Wij waren in een graf, waaruit ons geene redding mogelijk was, want een monster verschrikkelijker dan de draak der fabel, bewaarde deszelfs ingang. Hij lag naast zijne jongen. Het was een schoon dier van eene groote gestalte; zijne leden in derzelver volle lengte uitgestrekt, deden de buitengewone kracht zijner spieren zien; uit zijne kaken, gewapend met groote tanden, vielen groote vlokken schuim. Eensklaps deed zich op eenen verren afstand een lang en aanhoudend gebrul hooren, de tijger beantwoordde het met een klagend gekerm; en den Indianen ontviel een kreet, welke ons een nieuw gevaar aankondigde. Onze vrees werd na eenige oogenblikken bewaarheid; want wij zagen eenen tijger, kleinder dan de eerste, naar de plaats toesnellen, alwaar wij ons bevonden.

Deze vijand zal gevaarlijker dan de andere zijn, zeide Wharton, want het is het wijfje en de dieren zijn zonder mededoogen voor diegenen, welke hun hunne jongen hebben ontroofd.

Het gebrul der tijgerin, toen zij de ligchamen harer jongen had beschouwd, overtrof alles wat wij reeds gehoord hadden. Eensklaps hield dit gebrul op; zij deed slechts een dof gebrom hooren, en wij zagen hare rookende neusgaten door de opening steken, en van alle zijden rond zien, als of zij diegenen wilde ontdekken, die hare jongen omgebragt hadden. Zij zag ons weldra, en onmiddelijk trachtte zij door eenen geweldigen sprong in onze schuilplaats door te dringen.

Misschien was het haar gelukt door hare buitengewone sterkte den steen omver te werpen, indien wij al onze krachten niet hadden ingespannen om dien terug te houden. Toen de tijgerin zag, dat zij niet kon slagen, naderde zij den tijger en scheen met hem gedurende eenigen tijd raad te plegen; vervolgens verwijderden zij zich beiden met groote snelheid en verdwenen voor onze oogen. Hoe meer zij zich verwijderden, hoe meer hun gebrul verminderde, en weldra hoorde men niets meer.

Zoodra zij uit het gezigt waren, verscheen onze twee indiaansche gidsen aan den ingang van het hol en riepen ons toe, zoo spoedig mogelijk door de vlugt gebruik te maken van de eenige gelegenheid, welke ons ter redding overbleef, daar de tijgers ongetwijfeld in de omliggende bergen eene andere hun bekende opening waren gaan opzoeken, om alzoo in het hol door te dringen. Wij haastten ons dan ook om den steen, welke den ingang sloot, te verschuiven en waren eindelijk uit het graf verlost waarin wij gevreesd hadden levend begraven te zijn. De heer

Belgen, indien de geruchten die zich verspreiden waar zijn, dan breekt een nieuwe dag aan voor onze fabrijken. Holland zou niet ongenegen zijn zijne kolonien voor onze produkten open te zetten, wanneer wij tot het overmaken derzelve zijne vaartuigen gebruikten; en onderscheidene artikels zouden aan beide zijden hun tolregt zien verminderen.

Ja, de stoom der vrijheid en van den handel is alvermogend geworden.

Vroeger heeft zij het zwaard der koningen in de scheede doen steken; nu doet zij verbroedering onder de volkeren ontstaan.

Vroeger deed zij den bloedstroom ophouden, waarin de ijzeren wil eens keizers de natie deed verzinken; nu ontsluit zij de bronnen van gezegende welvaart.

Vroeger sprak zij voor de menschheid; nu roept zij voor het volk.

In alle landen dringt zij door en wordt zij met geestdrift gehoord.

Ziet het fiere Engeland, hoe stil en gerust het zich houdt in het midden van zijne ontzaggelijke magt: schoon tot meer dan ééne verbittering tegenkomt.

Ziet het beschaafde Frankrijk, hoe veel opofferingen het zich getroost, schoon het met éénen wenk geheel Europa kan in brand zetten.

Ziet het barbaarsche Rusland, hoe het van spijt verteert omdat het in weerwil van zijn millioen baijonetten zijnen stervenden invloed op de troonen niet meer magtig is te doen herleven.

Ziet het krijgshaftige Pruissen, het adelijke Oostenrijk, hoe zij de handen als verlamd hebben, schoon zij voor de volks-eischen den grootsten afschrik gevoelen.

Alles vertoont zich alom, als waren de koningen de handen geboeid, als waren zij niet meer meester van hunnen wil.

Hoe kan men zulk wonder verstaan? Hoe zal men het verklaren, tenzij men aanneemt dat de handel en de nijverheid de goden van den tijd geworden zijn, die de volkeren en de koningen in de belangen van beiden, met een bovennatuurlijk gezag beheerschen.

Men zegt, dat, ten gevolge der schaarschheid en duurte der aardappelen, de consumtie van brood en meel zoodanig toeneemt, dat in sommige plaatsen de *Gemaalbelasting* reeds ongeveer ¼ *meer* dan in gewone tijden opbrengt. Ook blijkt uit de voorhanden officiële opgaven, dat de accijnsen in 1845 pl. m. *zevende halve ton* meer hebben opgebragt dan in 1844. De opbrengst der gemaalbelasting zal, ongetwijfeld, gaande weg, nog toenemen, naarmate de geringe voorraad der, meestal slechte, ondeurzame aardappelen opruimt. Over een paar maanden heeft men nijpend gebrek te wachten, en mogt er nog zoo veel vorst komen, dat de aanvoeren gestremd worden, dan stijgen de reeds zoo opgedrevene prijzen der levensmiddelen nog hooger, en de ellende zal onberekenbaar zijn. Intusschen vaart de schatkist er goed bij; want de gemaalbelasting belooft dit jaar regt productief te zullen worden. De regering had geen ongelijk toen zij den nood der behoeftigen, zonder wijders, eenvoudiglijk overliet *aan de zich nimmer verloochenende liefdadigheid der natie.* Een goed deel der liefdegiften, welke dezer dagen zoo ruim gevorderd en zoo mild uitgereikt worden, vloeit als *gemaalbelasting* in de schatkist.

Of het echter der milde gevers aangenaam zal zijn, dat hunne *aalmoezen* dien weg opgaan; of het ook den schijn kan hebben, dat de schatkist zoo doende de algemeene ellende *exploiteert*, en of *zoodanige* stijving van 's lands middelen goedkeurig verdient *van den zedelijken kant* — dit zijn vragen, welke ik liefst aan meer verlichten ter beantwoording overlaat.

In Amsterdam bedraagt (volgens het *Handelsblad*) het getal behoeftigen en onvermogenden meer dan 70,000; dus plus minus *een derde* der bevolking.

Een correspondent der *Utrechtsche Courant* heeft onlangs (in een artikel over de fameuse *represailles*, waarvan hij een liefhebber schijnt te zijn) te kennen gegeven, dat men buitenlandsch (in België misschien?) ons onze *welvaart* benijdt! *Nota Bene!* onze WELVAART!!!

Zoude de straks opgegevene verhouding der armoede ook tot de omstandigheden behooren, welke aan onze naburen stof geven tot benijding van onze *welvaart?*

« De vrijheid der drukpers is het *palladium* onzer vrijheden!" een verkwikkend woord in den mond van eenen minister!

Ja, vooral, wanneer, terzelfder tijd als het uitgesproken wordt, drie regtsvervolgingen tegen dagbladen worden ingesteld, en de kleine courantjes van de hun bij palmen toegemetene zegel-vrijheid worden beroofd. O diepten van 's ministers wijsgeerige vrijheidsliefde! O constitutionaliteit — *in Nederlandschen zin!* (*Arnh. Cour.*)

De liefhebbers van *handteekeningen* zullen zich weldra in de gelegenheid gesteld zien, om die van vader VAN HALL voor een prijsje te bekomen.

De minister van finantiën heeft namelijk besloten, dat het *papierengeld*, de *muntbiljetten*, die wij voor onze klinkende munt zullen ontvangen, van zijne *handteekening* zullen voorzien zijn.

Het is hem welligt niet genoeg, dat zijn naam « is verbonden aan de schoonste herinneringen des vaderlands" (*'s Grav Nieuwsb.*), hij wil dien ook verbinden aan de invoering van papieren munt.

Hij wanhoopt waarschijnlijk, dat zijn naam ooit in metaal zal gegrift worden, en niet de magt hebbende, om eene munt met eigen *beeldtenis* te doen slaan, heeft hij dan ten minste de zelfvoldoening, om papiertjes met eigene *handteekening* voorzien, in omloop te brengen; zonder twijfel in de hoop, dat de eenvoudige vreemdelingen, die ons land komen bezoeken, dit papierengeld bekijkende, zullen zeggen en later aan de geheele wereld vertellen: « het schijnt, dat in Holland, niet de *koning* munt laat slaan, maar een zekere VAN HALL!"

Misschien ook, dat hij, wetende dat de burgers zijn naam niet *in* hun hart dragen, dan toch wil, dat zij ze *aan* hun hart — in eene portefeuille — hebben.

Doch welk doel de Minister ook moge hebben, om zijn naam nog *gemeener* te maken, wij durven voorspellen, dat zijn *handschrift* op die papiertjes even bantelijk zal gekeurd worden, als thans de *persoon*. Bij voorbeeld:

Gij hebt een groot huisgezin, en dus veel brood noodig. Daar uwe dienstmeid nog niet goed met het *papierengeld* kan teregt komen, wilt gij er zelf de waarde van gaan onderzoeken bij den bakker in uwe buurt. Gij koopt voor *f* 2, en geeft hem een handschrift van VAN HALL van *f* 5. — (het kleinste dat bestaat).

— « Wat is dat?", vraagt de bakker.

— « « Dit is het nieuwe papierengeld.""

— « Zoo .... en hoeveel is dat waard?"

— « « Vijf gulden; geef mij dus drie gulden terug.""

— « Er is geen papierengeld van 3 gulden."

— « « Geef mij dan in *zilvergeld* terug.""

— « Ik heb zooveel kleingeld niet."

— « « In 's Hemelsnaam, dan maar in *koper*. » Gij hebt toch *centen?*""

— « Ja, maar.... ik wil u liever *crediteren*."

Gevoelig voor de waarde van dit compliment, gaat gij heen, en denkt over den diepen zin van des bakkers woorden na.

Een bedelaar klampt u aan en vraagt u een aalmoes.

« Op een anderen tijd," zegt gij, « ik heb slechts een VAN HALL van *f* 5.— bij mij, en gij begrijpt, dat dit te veel zou zijn."

— « « Dat is naar men 't neemt, Mijnheer!""

Door deze niet minder diepzinnige woorden, dan die des bakkers, wilt gij den arme beloonen en hem het bewuste VAN HALLETJE geven; maar door de beweging, die ge maakt, ontdekt hij het brood, dat ge onder uw kleed verborgen hebt, en de hongerige, zegt: « Als het u 't zelfde is, Mijnheer, heb ik liever het broodje."

Gij kunt niet minder doen, dan hem de helft geven, en bij uwe tehuiskomst vindt ge dat het handschrift u heeft opgebragt:

1. een verlies van 50 percent op uw gekochte;
2. eene schuld van *f* 2. nog te voldoen.

Gij wenscht na die gevalletjes
Den duivel de VAN HALLETJES.

Maar men zal niet alleen de *handteekening* van père VAN HALL dagelijks kunnen zien. Men zal in 't vervolg niet slechts veel van den grooten man hooren en lezen, gelijk thans het geval is; men zal ook weldra zijne *beeldtenis* kunnen aanschouwen. De heer VAN DER VLIET, alias BOUDEWIJN, heeft namelijk aangekondigd, dat in zijn tijdschrift *de Tijd* op 1. februarij, het portret van den minister VAN HALL zal voorkomen. De uitgever zal wel zorgen, dat er eenige duizenden exemplaren van over gedrukt worden, want het aantal Nederlanders, dat om strijd het portret van hunnen geliefden redder zal willen hebben, zal enorm zijn.

Wij zijn benieuwd te vernemen, of op dit portret, de minister ook met zulke *ijsselijke groote handen* zal afgebeeld zijn, als op dat, 't welk BOUDEWIJN in den Haag heeft gezien. (1) —

(1) « Wij naderen nu al zachtkens voortschuivelende eene beligchaamde impopulariteit, tot stikkens toe met goud gestikt; « men heeft den schilder NICOLAAS PIENEMAN vele aanmerkingen « te verwijten, ten opzigte van dit ministrieel portret; men « vindt inzonderheid de handen te *grof* en *ruw*; maar de kun« stenaar heeft het beeld vervaardigd onder den invloed der *mon« sterwet*; welligt gaf dit aanleiding tot eene ruwere bewerk« tuiging der acht vingers en twee duimen; nimmer toch is « het volk van Nederland met *ruwer handen* dan deze aangepakt; « nimmer is er met *groover handen* in de beurzen der Hollan« ders getast dan door die van Mr. FLORIS ADRIAAN VAN HALL." (*Eene morgenwandeling in de zalen der Tentoonstelling van Schilderijen van levende Meesters, te 's Gravenhage. Zie De Tyd* van 15 Junij 1845, bladz. 368-69)

Over de *muntbiljetten* handelende, herinneren wij ons eene anecdote die wij onze lezers niet willen onthouden.

Toen *Pruissen* zijne muntbiljetten uitgaf, kwam er te Menz eene spotprent uit, voorstellende een *arend* die een hoop *dukaten* voor zich had liggen, en er gretig van naar binnen slokte, terwijl van achteren er *muntbiljetten* voor den dag kwamen. Er stond onder te lezen:

« Was ist es doch wohl ein elendes Thier,
« Es frisst Dukaten und scheisst Papier."

Zou men nu hetzelfde niet van onzen *Nederlandschen Leeuw* kunnen zeggen? (Naar *Asmodée.*)

De Waarteekens.

Even als men dikwerf uit de gelaatstrekken van een mensch zijne inborst kan opmaken, zoo hebben ook landen en steden hunne profetische gelaatstrekken. Dit zijn de eigentlijke waarteekens, die ieder reizende moet gadeslaan. Die helpen hem op het spoor, wat hij te verwachten heeft. —

Vindt gij in eene stad vele herbergen, wijn en bierhuizen, verlaat er u dan op, dat er vele vrolijke snaken zijn maar, op den betaaldag bedroefde gezigten en zelden huisselijk geluk.

Komt gij in eene stad, waar mesthoopen op straat liggen, reken daar niet veel op werk bij een meester; want de inwoners zijn er slechts, doende boeren, met pruiken op. —

Waar de klokken al te dikwijls luiden, en de feestdagen geen einden nemen, voorzie u dan vooral van kopergeld; want gij zult het voor de bedelaars hoog noodig hebben. —

Waar gij trotsche gedenkteekenen ziet prijken, ter eere van dezen of genen, denkt daar niet dat zij er geplaatst zijn om dezen of genen te vereeuwigen; het zijn slechts gedenkteekenen der ijdelheid van hen, die ze hebben opgerigt. —

Waar gij den boer niet reeds bij zonsopgang aan zijnen veldarbeid vindt, zitten gewis velen des avonds onder een glaasje, lang na zonsondergang bij elkander. —

Waar de landlieden lomp en onbeleeft zijn, heeft de os aan de krib beter onderwijs genoten dan de schoolmeester; waar zij echter ootmoedig kruipen en achter uwen rug verradelijk grijnzen, daar heerscht een booze geest of zoo iets. —

Gij hebt niet noodig op een toren te klimmen, om te weten hoe groot eene stad is. Zij is voorzeker klein, wanneer de menschen elkander veel groeten, en hoeden met smerige randen dragen. Groeit er gras in de straten, ga dan gerust uw weg; er is niets te verdienen. —

Waar men *geene* wetten heeft, zijt gij vogelvrij; verlaat u daar in geval van nood, op uwe vuist. Waar te *veel* wetten zijn, en gij bij elken voetstap een bevelschrift ontmoet, vertoef daar zoo kort mogelijk. Policiedienaren en advokaten staan aan alle hoeken op u te loeren. —

Komt gij in een land, waar niet ieder stadje zijne eigene galg, maar wel zijn eigen schoolgebouw en armhuis heeft; — waar niet ieder dorp uitgestrekte moerassen maar goed gemeste akkers heeft; — waar de groote wegen niet met bedelaars, maar met vruchtboomen beplant zijn; — waar advokaten, docters en herbergiers over slechte tijden klagen, — daar moogt gij vrij uitrusten; de menschen hebben daar hoofd en hart op de regte plaats. —

CORRESPONDENTIE.

Het stukje uit Middelburg, betrekkelijk het consigneren der agenten van policie en geregtsdienaren, kan niet geplaatst worden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Januarij. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Andreas, J. Strandill, Marseille, granen; Drafna, H. Ekersberg, Odessa, laatst van Cowes, Emanuel, N. Kramer, Odessa, beide tarwe; Venus, A. Nuhlmann, Kallandsborg, garst.

— Heden is binnengekomen Z. M. stoomschip Cerberus.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

29 Januarij 1846.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Z. Tarwe (1844)	*f*	11.00	W. Paardenboonen	*f*	7.00
N. dito dito	–	10.50	W. Gr. Erwten	–	
J. Walch. Tarwe (1844)	–	11.50	W. Witte dito	–	
Nieuwe dito	–	10.50	Z. Paardenboonen	–	6.65
O. Rogge (1844)	–	9.50	Z. Gr. Erwten	–	
N. dito	–	9.65	W. Koolzaad	–	
Winter garst	–	5.20	Zomer dito	–	
Zomergarst	–	5.00	Raapolie	*f*	40.50 p. v.
Haver	–		Patentolie	–	42.50
Boekweit	–		Lijnolie	–	32.00
W. Witteboonen	–		Lijnkoeken *f*		de st.
Dito Bruineboonen	–		Raapkoeken	–	

Wharton was de laatste, die het verliet, omdat hij alvorens te vlugten, zijn dubbel geweer wilde terug vinden; wat ons aangaat, wij dachten alleen aan onze redding, wij hoorden op nieuw het gebrul der tijgers, doch op eenen verren afstand en de voetstappen onzer gidsen volgende, sloegen wij een zijpad in. Het groote aantal wortels en takken, waarmede de storm den weg geheel bedekt had, maakte onze vlugt moeijelijk en langzaam. Wij waren verpligt van tijd tot tijd te verpoozen, om den heer Wharton, die een ijverig zeeman is, maar bezwaarlijk kon vooruitkomen, niet achter te laten.

Sedert een kwartier hadden wij zoo doorgegaan, toen een doordringende kreet der Indianen ons te kennen gaf dat de tijgers ons voetspoor volgden. Wij bevonden ons toen voor eene rieten brug, welke men over eenen stroom had geworpen. De Indiaan, met zijnen gang, kan alleen zonder vrees over zoodanige bruggen gaan, welke bij elken voetstap buigen en kantelen.

Tusschen twee steile oevers met scherpe rotsen bezet, stroomde deze rivier in eene verschrikkelijke diepte met eene verbazende snelheid voort. Lincoln, Frank en ik kwamen zonder ongelukken over deze brug; maar de heer Wharton stond nog op het midden van dezelve, alle moeite aanwendende om het evenwigt te behouden, toen de tijgers uit het naburig bosch te voorschijn kwamen. Zoodra zij ons zagen, rigtten zij onder het aanheffen van een vreeslijk gebrul hunnen loop op ons. Echter was de heer Wharton zonder ongelukken aan de andere zijde van den stroom gekomen, terwijl ik, Frank en Lincoln en onze twee gidsen bezig waren om de rotsen te beklimmen, welke voor ons lagen. Ofschoon de tijgers reeds digt bij den heer Wharton waren, zoo verloor hij echter noch zijne tegenwoordigheid van geest, noch zijnen moed. Zoodra hij aan deze zijde der brug gekomen was, trok hij zijn jagtmes, sneed de banden los, die dezelve aan eenen der oevers vasthechtten, hij hoopte door dit middel onze vijanden geheel te beletten ons langer te vervolgen. Doch naauwelijks had hij die taak volbragt, of wij zagen de tijgerin naar den stroom snellen, om te beproeven denzelven over te springen. Het was een treffend gezigt dit verschrikkelijk dier een oogenblik boven dezen afgrond tusschen hemel en aarde te zien hangen; hare krachten evenaarden niet de breedte der rivier; alvorens zij den stroom had bereikt, was zij reeds door de punten der rotsen in flarden gescheurd. Dit treurig uiteinde ontmoedigde haren gezel niet; die, door eenen krachtigeren sprong, den anderen oever met zijne voorste klaauwen bereikte. Op deze wijze boven den afgrond hangende, wendde hij alle pogingen aan om voet aan wal te zetten. De Indianen lieten op nieuw een wild geschreeuw hooren als of alle hoop verloren was. Maar de heer Wharton, die nabij den tijger stond, ging hem moedig te gemoet en stiet hem zijn jagtmes in de borst. Nog woedender geworden door de pijn dezer wond, spande het monster al zijne krachten te zamen, kreeg met zijne achterklaauwen grond en slaagde er in Wharton bij de dij te grijpen, maar mijn heldhaftige vriend behield zijnen moed; hij greep met de linkerhand naar eenen boomstam om hem tot steun te dienen, en stiet op nieuw met kracht zijn mes in de borst des tijgers. Dit alles was het werk van een oogenblik. De Indianen, Lincoln, Frank en ik snelden hem te hulp; Lincoln greep het geweer van Wharton, dat bij hem stond, gaf den tijger daarmede zulk een geduchten slag op den kop, dat het dier er door bedwelmde, zijne prooi losliet en in den afgrond stortte. Maar deze ongelukkige jongeling had de kracht van zijnen slag niet berekend, hij helde voorover, zijne beenen gleden uit en zijne handen geene steun vindende, viel hij in den stroom, spartelde een oogenblik op deszelfs oppervlakte en verdween voor altijd.

Wij lieten eenparig eenen wanhopenden kreet hooren, en stonden vervolgens eenige oogenblikken in een somber stilzwijgen. Zoodra ik van mijne gevoelloosheid was bekomen, zag ik den armen Wharton in flaauwte op den rand des afgronds liggen. Wij onderzochten zijne wond; zij was diep; de Indianen plukte eenige planten, legden dezelve op de wond, waardoor de bloedstorting ophield. Wharton bleef steeds gevoelloos, doch zijn pols was zeer levendig.

Daar het avond was geworden, waren wij genoodzaakt den nacht onder de beschutting van eenige rotsen op deze plaats door te brengen. De Indianen staken een vuur aan, om de wilde dieren van ons te verwijderen; ik at eenige vruchten, welke mij mijne gidsen gaven en het was wel de droevigste maaltijd, welken ik in mijn geheel leven gehouden heb. Ik genoot gedurende den geheelen nacht geen de minste rust; bij Wharton gezeten hoorde ik met angst zijne moeijelijke ademhaling. Des anderendaags 's morgens dachten onze gidsen, dat het beste, wat wij te doen hadden, was, onzen ongelukkigen vriend naar het dorp te dragen, alwaar wij den vorigen nacht hadden doorgebragt. Zij maakten dus van takken en riet eene kleine brug om weder over den stroom te trekken. Toen wij in het dorp terug gekeerd waren, hernam Wharton niettegenstaande al onze pogingen, geene kennis. Den derden dag ondervonden al zijne leden eene soort van stuipachtige trekken, hij rigtte zich in zijn bed op en uitte eenige verwarde woorden. De hand des doods drukte reeds op hem, weldra viel hij op zijn hoofdkussen neder en eenige minuten daarna had hij opgehouden te bestaan. Zoodanig was het einde van deze droevige reis naar den Chimborazo.

Zoodra ik de laatste eer aan den heer Wharton bewezen had, haastte ik mij de plaatsen te verlaten die bij mij zulke droevige herinneringen opwekten, en ik maakte gebruik van de eerste gelegenheid, om naar Europa terug te keeren.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.